7

అయోని

నేనీ కథ యివాళ ఎందుకు రాయటం మొదలు పెట్టానో ఆ కారణమే ఈ కథ. నాకు కథలంటే చాలా యిష్టం. ఆరుబయట ఆకాశం కింద మంచం వేసుకుని, అమ్మమ్మ పక్కలో పడుకుని పరుగెత్తే చందమామను చూస్తూ అమ్మమ్మ చెప్పే కథలు వింటూ నిద్రపోయేదాన్ని.

వర్షపు రాత్రుల్లో మా అమ్మమ్మ గొంతు చిటపట చినుకుల చప్పుడులోంచి వినబడుతుంటే వెచ్చగా దుప్పటి కప్పుకుని, అది చాలక యింకా అమ్మమ్మ డొక్కలోకి దూరిపోయి కథలు వినేదాన్ని. చలికాలపు రాత్రులన్నీ మా అమ్మమ్మ కథల్లో తెల్లవారిపోయేవి. ఎండాకాలపు రాత్రులు ఆ కథలకు చాలేవి కావు. నాకు అక్షరాలు రాయటం, చదవటం వచ్చాక తెలుగు వాచకం నా అంతట నేను చదువుకోగలిగినపుడు నేను మొదటి కథ రాశాను. ఆ కథ నాకిప్పుడు గుర్తులేదు. తర్వాత మా నాన్న ఎంతో యిష్టంగా తెచ్చి నా చేత చదివించే 'చందమామ' రెండు సంవత్సరాల పాటు చదివాక, నా తొమ్మిదోయేట నేనొక కథరాసి 'చందమామ'కు పంపాను. అది ఎన్నాళ్ళకీ అచ్చుకాలేదు. ఈ సంగతి ఎవరికీ తెలియదు. మా నాన్నకూ, అమ్మకూ, అమ్మమ్మకూ

ఎవరికీ చెప్పలేదు. నా స్నేహితురాలు రాధారాణికి కూడా చెప్పలేదు. ఆరేడు నెలలపాటు ఆకథ అచ్చువుతుందని ఎంతగానో ఎదురుచూశాను. తర్వాత యిక ఆసంగతి మర్చిపోయాను. ఇప్పుడు... ఆ కథ రాసిన మూడేళ్ళ తర్వాత... నాకు మళ్ళీ కథ రాయాలనిపించినపుడు ఆ చందమామ కథ గుర్తొచ్చింది. ఆ కథకూ యిప్పుడు నే రాయబోయే కథకూ ఏమీ సంబంధం లేదు.

ఆ కథ ఎంత మంచి కథ. ఆ కథలో మనుషులు ఎంత మంచి వాళ్ళు. అందమైన తెల్లని రెక్కలతో తమ మధ్యకు దిగివచ్చిన పక్షిరాజకుమార్తెను ఎంత అపురూపంగా చూసుకున్నారు? ఆమెకు కావల్సినవన్నీ యిచ్చారు. ఆమె ఏ లోకంలో నుండి వచ్చిందో, ఆ లోకం వింతలు విని ఆశ్చర్యపోయారు. ఆ చిన్నారి పాప తెల్లని నున్నని రెక్కలనూ, అమాయకమైన సంతోషంతో వెలిగే ఆ పక్షిపాప కళ్ళనూ, మెత్తని ఆ పాప పాదాలనూ, బుల్లిబుల్లి అరచేతులనూ ఎంత యిష్టపడ్డారు. ఆ పాపకు హంస తూలికాతల్పం చేయించారు. పారిజాతం పూలతో దండలు గుచ్చి వేశారు. తియ్యని కర్పూర పాయసాలు వండి పెట్టారు. ఇన్ని చేసినా ఆ పాపకు వాళ్ళమ్మ నాన్నల మీద దిగులేసింది. తన లోకం వెళ్ళిపోతానంది. అప్పుడిక అందరూ యేడుస్తూ ఆ పాపను తనలోకం పంపించారు. తన తెల్లని రెక్కలను చాచుకుని, వాటిని అలా అలా కదిలిస్తూ ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోయింది ఆ పిట్టపిల్ల.

అంత మంచి కథ రాశాక ఈ కథ రాయటానికి నాకు సిగ్గుగా ఉంది. బాధగా ఉంది. ఆ కథ నాకల. ఈ కథ నాకథే. తొమ్మిదేళ్ల వయసులో అంత అందమైన కలగన్ననేను... మూడేళ్ళ తర్వాత ఎట్లా మారిపోయానో, నా బతుకు పీడకలగా ఎట్లా మారిపోయిందో, నేను అంటే యివాళ అర్థం ఏమిటో, అందరికీ చెప్పాలని ఉంది. అట్లా చెప్పటం వల్ల నా చుట్టూ ఉన్న వాళ్ళు అర్థం చేసుకునే నేను నిజం కాదనీ – ఈ కథ రాయగలిగిన నేను నిజమైన నేననీ నిరూపించుకోవాలి. అదీ నా కోరిక. ఆ కోరిక నన్ను ఎంత వేధిస్తున్నదంటే సంవత్సరం నుంచీ నేనీ కథ రాయటం కోసమే బతికున్నాను. ఈ కథ రాసి చచ్చిపోతాను.

ఈ కథలో అవసరమైన పదం నాకు దొరికి వుంటే – తెలిసివుంటే ఈ కథ సంవత్సరం క్రితమే రాసి ఈ పాటికి చచ్చిపోయేదాన్ని. ఎట్లా రాయాలో తెలియని అయోమయంలో ఉన్న నాకు అనుకోకుండా ఆ పదం దొరికింది. నేనూ భాగ్యం అక్కా పడుకుని మాటలు చెప్పుకుంటుంటే రేడియోలో "మీరిప్పుడు లవకుశ సినిమాలో పాట వింటారు" అన్నారు. నేను రెండేళ్ళ నించీ పాటలు వినటంలేదు. పాటలు చాలా బాగుంటాయి. వాటిల్లో ఏదో మంచితనం ఉంటుంది. అందంగా, శుభ్రంగా మనసులోకి తీసుకోగలిగేంత మంచిగా నేను లేనేమో అనే దిగులుతో రెండేళ్ళనించీ నేను పాటలు

వినటంలేదు. దూరంగా వెళ్తాను. ఇపుడూ వెళ్ళబోతుంటే భాగ్యం అక్క ఆపింది. లవకుశ సినిమాలో పాటలు నాకు చాలా యిష్టం. ఆ సినిమా నాలుగైదుసార్లు చూశాను. అపుడా పాటలు కొన్ని పాడేదాన్ని కూడా. ఇపుడు మర్చిపోయాను. "శ్రీరాముని చరితమును తెలిపెదమమ్మా – ఘనశీలవతీ సీత కథ వినుడోయమ్మా" పాట సాగుతోంది. భాగ్యం అక్క పాట గురించీ సినిమా గురించీ చెబుతోంది. రాముడు రావణుడ్ని చంపాడు. "చేరవచ్చు యిల్లాలిని చూసి – శీలపరీక్షను కోరే రఘుపతి" భాగ్యం అక్క కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ "బుద్ధిలేని చచ్చినోడు" అని తిట్టింది రాముడ్ని.

"అయోనిజ పైనే అనుమానమా? ధర్మమూర్తి రామచంద్రుని యిల్లాలికా ఈ పరీక్ష.."

"అయోనిజ అంటే ఏంటో" అన్నాను నేను.

"అంటే నాకు తెల్సు – సీత అందర్లా పుట్టలేదు. అందుకని అయోనిజ అంటారు. నాగేటి చాల్లో దొరికింది".

"అందరూ ఎలా పుడ్తారు?"

భాగ్యం అక్క పడీపడీ నవ్వింది. ఇలా అంటూ నా పొట్టమీదచెయ్యి వేసి పిల్లలు పుట్టే మార్గందాకా ఆ చేతిని నడిపింది.

"ఛీ" అన్నాను నేను నమ్మలేక.

"ఛీ ఏంటి? పిల్లలు అట్లానే పుడతారు. కమల నీళ్ళాడుతున్నపుడు నే చూశా – దాన్ని యోని అంటారు. సీత అక్కడ్నించి పుట్టలేదు. అందుకని అయోనిజ. మనందరం యోనిజలం -- సీత అయోనిజ".

భాగ్యం అక్క మళ్ళీ నవ్వింది.

యోని – యోనిజ – అయోనిజ – నాకేంటో అయిపోతోంది. నా తల్లో పెద్దగా నొప్పి లేచింది.

సీత అయోనిజ. నాకట్లా పుట్టటం గురించి ఏమీ తెలియదు. కానీ నేను యిన్నాళ్ల నుంచీ కోరుకుంటున్నది యిపుడు రాయగలను. నేను అయోనిగా పుడితే ఎంత బాగుండేది. ఈ పదం నాకు ఎంత బాగుందో – అయోని. మీకు కోపంగా ఉందా? చీదరగా ఉందా? అసహ్యంగా ఉందా? కానీ మీకు కోపం గురించీ, చీదర గురించీ ఏమీ తెలియదు. తెలిస్తే నా కోరిక తీరాలని దీవిస్తారు. మీరంతా చల్లని తల్లులు కదూ–

ఇక చెబుతాను నా కథ. ఆ రోజు – నా మంచి రోజులకు ఆఖరి రోజు నాకు బాగా గుర్తుంది. మిగిలిన చాలా రోజులు మర్చిపోయాను గాని ఆ రోజును పనిగట్టుకుని

గుర్తు పెట్టుకున్నాను. ఎక్కడ మర్చిపోతానో అనే భయంతో పదే పదే జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటూ ఉంటాను. ఆ రోజు జనవరి నాలుగో తారీఖు. ఆ రోజుతో పరీక్షలైపోయి సంక్రాంతి శలవలు యిచ్చారు. సంక్రాంతి నెలంతా నేను తెల్లవారు ఝామునే లేచేదాన్ని. నాకు ముగ్గు లెయ్యటం సరదా. పెద్ద పెద్ద ముగ్గులు వేసేదాన్ని. ఆ ముగ్గులో పసుపూ కుంకుమా బంతిపూల రేకులూ చల్లేదాన్ని. అమ్మమ్మ గొబ్బెమ్మల గురించి చెబితే వినటమే గాని నేను గొబ్బెమ్మలు పెట్టలేదు. ఆవుపేడ దొరికేది కాదు. ఆరోజు పాము ముగ్గేశాను. జంటసర్పాలు. ఎంత పొడవున, ఎంత వెడల్పున – ఎన్ని మెలికలు తిరిగి పెనవేసు కున్నాయో! ముగ్గంతా వేశాక చూస్తే నాకే భయం వేసింది. వాటికి ప్రాణం వచ్చి నన్ను గనుక చుట్టుకుంటే అనే వూహవచ్చి భయంపుట్టి యింట్లోకి ఒక్క పరుగుతీశాను. కానీ ఆ పాములు నా ఊహలు పసిగట్టాయా అన్నట్టు ఆ సాయంత్రం నిజంగానే నన్ను పట్టుకున్నాయి.

ఎట్లాంటి పాములని – నల్లగా పెద్దపెద్ద పడగల్లాంటి తలల్తో విషం చిమ్ముతూ కార్లో వచ్చాయి. నేను కారు పక్క నడిచి వెళ్తున్నాను. చలికాలం కదూ ఆరింటికే చీకటి పడిపోయింది.

నేను పరీక్షలైపోయిన సంతోషంతో, రాధారాణి వాళ్ళింట్లో క్యారమ్స్ ఆటలో ఓడినందుకు వుక్రోషంతో, ఆలస్యమైనందుకు అమ్మ తిడుతుందనే భయంతో నడుస్తున్నాను. కారు నల్లని కారు –– తళ తళ మెరుస్తోంది. నేను ఆ కారు అద్దాల్లో నా నీడ చూసుకుంటూ దాటబోతున్నాను. రెండు పాములు నన్ను చుట్టేసి కార్లోకి లాగేశాయి. నా మీద విషం చిమ్మాయి. నేను చచ్చిపోయాననే అనుకున్నాను.

చచ్చిపోతే ఎంత బాగుండేది. కానీ నేను చచ్చిపోలేదు. ఈ నాగుబాములు నన్నెత్తు కొచ్చాయని తెలిసింది. అదంతా ఒక నరకం. ఆకలి, భయం, చీకటి వీటికున్న భయంకర మైన అర్థాలు నాకప్పుడే తెలిశాయి.

అంతకుముందు ఆకలివేస్తోందంటే రుచిగా అన్నం తినొచ్చనే ఆనందమే తెలుసు.

భయం వేసిందంటే అమ్మఒడో, అమ్మమ్మపొట్టో తెలుసు.

చీకటి పడుతోందంటే దీపాలు వెలుగుతాయనీ, చందమామ, చుక్కలతో ఆకాశం నిండిపోతుందన్న సంబరమే తెలుసు.

ఆకలివేస్తే అన్నం దొరక్క, అన్నం కోసం యేడుస్తుంటే చీకటి గదిలోవేస్తే కలిగే భయం – ఎట్లా చెప్పను దాన్ని గురించి, ఆ ఆకలి తీరాలంటే, ఆ చీకటి పోవాలంటే వాళ్ళు చెప్పిన పని చేయాలి. ఒక దున్నపోతులాంటి మగాడు నా మీద పడి నా యోనిని చీల్చాడు.

నాకు స్పృహ పోయింది. రక్తం వరదలైంది.

కానీ అన్నం దొరికింది. నేను తింటున్నది అన్నమో రక్తమో తెలియని స్థితి.

ఇక వారానికి మూడురోజులు అదే పని. నాకు నా 'యోని'ని చూస్తే అసహ్యం. చిన్నప్పుడు అమ్మ, అమ్మమ్మ దానిని చాలా జాగ్రత్తగా దాచేవారు. స్నానం చేసేప్పుడు తప్ప నేనైనా చూడలేను గదా. దానిని గురించి నాకు ఏమీ తెలియదు. ఎవరూ చెప్పలేదు. దానిని నేనైనా సరే ముట్టుకోకూడదనీ, ఎవరినీ ముట్టుకో నివ్వకూడదనీ, చూడనివ్వకూడదనీ అమ్మ, అమ్మమ్మ రకరకాలుగా చెప్పారు. అది 'షేమ్ షేమ్' అని మాత్రం తెలుసు. కానీ నాకు అదంటే యిష్టంగానే ఉండేది. ముఖ్యంగా మగపిల్లలను బట్టల్లేకుండా చూసినపుడు నేను ఆడపిల్లనైనందుకూ, నాకు అట్లా కాళ్ళమధ్యలో వేలాడే అసహ్యమైన తోక లేనందుకూ చాలా నిశ్చింతగా అనిపించేది. పెద్ద ప్రమాదం తప్పినట్లనిపించేది. మగపిల్లలమీద జాలివేసేది. పాపం జీవితాంతం వాళ్లట్లా ఆ అసహ్యమైన తోక వేళ్ళాడుతుండగా బతకాలి గదా అనుకునేదాన్ని. అంతకుమించి నాకు ఈ అవయవాల గురించి ఏమీ తెలియదు. వాటి పేర్లు కూడా తెలియవు. ఒకసారి రాధారాణి తనకు తెలుసుననీ, నాకు చెప్తానని అన్నది కానీ ఎందుకో చెప్పలేదు.

ఇక్కడికొచ్చాక నాకు మగవాళ్ళమీద జాలిపోయింది. వాళ్ళు ఆ తోకను విషం పూసిన కత్తిగా, ఖడ్గమృగపు కొమ్ముగా మార్చగలరని తెలిశాక మగవాళ్ళంటే భయంతో చచ్చి పోతున్నాను.

నాకప్పుడు పదేళ్ళు. వారానికి మూడురోజులు మగవాళ్ళు వచ్చేవాళ్ళు. వాళ్ళకి జబ్బులున్నాయట. నన్ను చీలిస్తే వాళ్ళ జబ్బు తగ్గుతుందట. వాళ్ళు రాగానే నాకు ఏడుపు, భయం-- ఏడవకూడదు. ఏడిస్తే చీకటి గదిలో పడేసి అన్నం పెట్టకుండా మాడుస్తారు. ఏడవకుండా కళ్ళు మూసుకుందామంటే ఆ మగవాడు మూసుకోనివ్వడు. చూడమంటాడు. నేను చూస్తుంటాను.

అప్పుడు నేను చిన్నపిల్లను కాదు, మనిషిని కాదు, ప్రాణినికూడా కాదేమో, ఒక యోనిని. అంతే. అదొక్కటే. ఒక చిన్న కంతను. ఆ కంతకావాలి అక్కడికి వచ్చేవాళ్ళకు. వాళ్ళ రోగాలను అక్కడ పూడ్చి వెళ్ళిపోతారు. నేను, నేను ఎవరు? నేను ఏమిటి? అన్నం కలిపే చేయి నేనా? అన్నంతినే నోరు నేనా? అన్నం చేరగానే నిండే పొట్ట నేనా? ఈ అన్నం నాకు పెట్టే ఆ యోనే నేనా?

అందరూ నన్ను యోనిగానే చూశారు. నాకు అదంటే అసహ్యం కలిగేలా చేశారు. నేనది కాదు, నేను వేరేగా ఉన్నాను. నాతో మాట్లాడండి, నన్ను మనిషిలా చిన్నపిల్లలా చూడండి – వినేవాళ్ళెవరున్నారు? అమ్మమ్మ, అమ్మ, నాన్న ఎక్కడున్నారు?

ఇక్కడ వీళ్ళందరికీ నేనంటే ఒక యోనిని - -

మగవాళ్ళు వస్తున్నారంటే నా గుండె కడుపులోకి జారిపోతుంది. మగ గొంతులు కోపంగా అరుస్తున్నా, పెద్దగా నవ్వుతున్నా నా చెవుల్లో ఏవో పేలిపోతున్నట్లుంటాయి. నేను లో లోపలికి ముడుచుకుపోతాను. ఇంకా యింకా నా లోపల ఈ భయం ఎక్కడి నుంచి పుడుతోందో ఆలోపలికి ముడుక్కుపోవాలని చూస్తాను. కానీ ఎంత ముడుచుకు పోయినా నేను వాళ్ళకు కనిపిస్తాను. వాళ్ళ నుంచి తప్పించుకుని దాక్కునే స్థలం యింత వరకూ నాకు కనిపించలేదు. చిన్నప్పుడు దాగుడుమూతలాటలో ఓ రోజు నేను పెరట్లో బాత్‌రూం వెనక వేసి వున్న బొగ్గులబస్తా చాటున దాక్కున్నాను. ఎవరూ కనిపెట్టలేక పోయారు. ఇంకా వస్తారు. ఇంకావస్తారని ఎంతోసేపు ఎదురుచూసినా ఎవరూ రాలేదు. చివరికి నాకే భయంవేసి బైటికొచ్చాను. అప్పుడా ఒంటరితనానికి భయంవేసింది గానీ యిప్పుడలా ఎవరికీ కనపడని ప్రదేశం నాకు కనపడితేనా?

ఇక్కడ చాలా మంది పెద్దవాళ్ళున్నారు. వాళ్ళు రాత్రిళ్ళు సరదాగా గడుపుతారని అంటారు. భాగ్యం అక్క అంటుంది "సరదాలేదూ పాడూ లేదూ - పొట్టతిప్పలు".

నా బాధ భాగ్యం అక్కకు తెలుసు.

"పెద్దదానివైతే నీకు అలవాటవుతుందిలే - ఇంతబాధ ఉండదు" అని ఏడుస్తుంది.

సంవత్సరాలు గడిచిపోతున్నాయి. నేను పెరుగుతున్న కొద్దీ నా కోరిక కూడా పెరుగుతోంది. ఈ ఒక్క అవయం లేకుండా పోతే!

భాగ్యం అక్కతో చెబితే నవ్వుతుంది. అది లేకపోతే ప్రపంచమే లేదంది. అంటే బాధతోనే ప్రపంచం ఉందా? హింసతోనే ప్రపంచం ఉందా?

"ఈ బాధ మనలాంటి వాళ్ళకేగా - చాలామంది హాయిగా ఉన్నారుగా. తల్లిదండ్రుల దగ్గర హాయిగా పెరిగి పెద్దయ్యే పిల్లలకు ఈ బాధ ఉండదుగా" అంటుంది భాగ్యం అక్క.

ఏమో - ఉండదా? ఏదో ఒక బాధ లేకుండా ఒదుల్తారా అని నాకు అనుమానం. ఐనా మిగిలిన అదృష్టవంతుల సంగతి నాకెందుకు. నాకిది ఒద్దు. దీనివల్లనే నన్ను ఎత్తుకొచ్చారు. అసహ్యంగా, మురికికూపంగా, రోగాల పుట్టగా చేశారు. నా శరీరం నిండా జబ్బులు తెచ్చి పెట్టారు. నాకు అప్పుడపుడూ బైటకుచూస్తే కనిపించే చిన్నారి పాపల్ని చూస్తే కూడా భయం.

వాళ్ళలో ఎవరు నాలాగా మారతారో? ఇట్లాంటి నరకాలు ఎన్ని ఉన్నాయో - ఎంతమంది పిల్లలు నాలాగా చచ్చిపోవాలనుకుంటున్నారో -- ఇంకెంత మంది నాలా తయారవుతారో? ఇదంతా ఆగాలంటే ఏం చెయ్యాలి?

నాకు మాత్రం వెంటనే అయోనిగా మారాలని ఉంది. నా కోరిక అసహ్యంగా ఉందనీ, మంచిది కాదనీ మీరు అనుకుంటుంటే, ముందు ఈ హింసను ఆపండి. చిన్న చిన్న పాపలను వాళ్ళ యోనుల కోసం ఎత్తుకొచ్చే నాగుబాముల్ని పొడిచిపొడిచి చంపండి. ఈ వ్యాపారాన్ని ఆపండి. అదిచేతగాక నన్ను చూసి అసహ్యించుకుంటారు మీరు. నా కథ చీదరగా ఉందంటారు.

కానీ మీకు తెలుసా? నేను "చందమామ" కోసం రాసిన కథలో పక్షుల లోకం నుంచి వచ్చిన రెక్కల పాపాయికి యోని వుందా లేదా అన్న సంగతే రాయలేదు. ఆ పాప అయోనిజా? అయోనా? అన్న ప్రశ్నే రాలేదు. ఆ పాపాయి ఎంత అందమైంది! ఆ పాపాయి వచ్చినప్పుడు లోకం ఎంత మంచిగా ఉంది!

అట్లాంటి లోకం ఉంటే యిప్పుడూ నాకీ కోరిక ఉండేది కాదేమో.

ఇప్పుడు నేనా కథరాస్తే ఆ పాప రెక్కలకు మనుషులు ముళ్ళ తీగలు చుట్టారని రాస్తానా? ఆ పాప అమాయకమైన కళ్ళలో కారంపొడి చల్లారని రాస్తానా? ముద్దబంతి పూవులాంటి ఆ పిట్టపాప ముక్కుని చిదిమేశారని రాస్తానా? వేడి కన్నీటి నదులు ఆ పాప కళ్ళలోంచి పొంగాయని రాస్తానా? ఆ పాప చివరికి బాధ ఏడుపులు కలగలసిన ముద్దగా మారిపోయి ఎగరలేక దుమ్ములో బురదలో పడి చచ్చిపోయిందని రాస్తానా?

ఏమో – ఎలా రాస్తానో –

ఐనా ఈ అసహ్యమైన కథ తప్ప యిపుడు నేనా అందమైన కథ రాయలేను.

ఈ కథ రాశాను గదా-- ఇక చచ్చిపోతాను. చందమామలో నా కథ అచ్చవుతుందేమోనని ఆరేడు నెలలు ఎదురుచూశాను.

ఇపుడీ కథ ఎక్కడా అచ్చవదు గనక ఎదురు చూడాల్సిన పనిలేదు.

వెంటనే చచ్చిపోవచ్చు. చచ్చిపోతున్నాను.

మే *1994*

ఆహ్వానం

(అందరికీ తెలిసిన చిన్నారి శ్వేతకు, గతనెలరోజులుగా హైదరాబాద్‌లో లైంగిక అత్యాచారాలకు గురై చనిపోయిన పాపలకు, ప్రపంచ వ్యాప్తంగా ఈ లైంగిక వ్యాపారానికి బలైపోతున్న చిన్నారి పాపలందరికీ రక్తపు కన్నీళ్ళతో అంకితం ఈ కథ).